

Arrest

nr. 232 167 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u A. H. (...), een etnische Koerd uit Mahabat (Iran) en bezit u de Iraanse nationaliteit. Op 7 april 2011 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming in België nadat u op 26 januari 2011 aan de Turks-Griekse grens door de Griekse autoriteiten gevat werd en er zich als Iraaks staatsburger voorgedaan had. In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u door de Iraanse autoriteiten gezocht te worden omdat u een Koerdisch strijder bent (aanvankelijk bij de KDPI en later bij PJAK) en omdat u uw legerdienst niet heeft gedaan. In België zette u uw politieke activiteiten verder, woonde u meetings bij en gaf u één keer een interview naar aanleiding van de verkiezingen in

Iraaks Koerdistan. Ook op facebook postte u zaken gerelateerd aan de Koerdische strijd. Inzake uw eerste verzoek werd op 11 oktober 2013 door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen, omdat u uw identiteit geenszins had aangetoond, omdat u uw voorgehouden politiek profiel als strijder voor de KDPI en PJAK niet aannemelijk had gemaakt, omdat er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof kon worden gehecht en omdat, wat betreft de verderzetting van uw activiteiten voor PJAK in België (de meetings, het interview en uw facebook-posts), u het voor de Belgische autoriteiten onmogelijk had gemaakt om een uitspraak te doen over hoe de Iraanse autoriteiten uw activiteiten in België percipiëren en welke gevolgen dit mogelijks voor u kan hebben aangezien u noch uw identiteit, noch uw nationaliteit, noch uw politiek profiel en relatie met de Iraanse autoriteiten aannemelijk had gemaakt. Tegen deze weigeringsbeslissing ging u in beroep. In het kader van uw beroep bezorgde u op 6 februari 2014 een nota waarin u plots aangaf de Iraakse nationaliteit te bezitten, in werkelijkheid J. A. H. (...) te heten en vervolging vanwege de Iraakse autoriteiten te vrezen. U legde tevens een aantal stukken neer ter staving van uw Iraakse nationaliteit en identiteit. Op 12 februari 2014 werd de door het Commissariaat-generaal genomen weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U maakte immers uw identiteit en nationaliteit niet aannemelijk doordat u hierover leugenachtige, bedrieglijke en manifest tegenstrijdige verklaringen had afgelegd. Hierdoor bood u geen reëel beeld op uw achtergrond en herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zouden zijn, waardoor u de Raad verhinderde uw reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Op 30 oktober 2013 verzocht u in Duitsland om internationale bescherming onder uw bovenvermelde Iraakse identiteit. Omdat u eerder in België al om internationale bescherming had verzocht, werd u naar België teruggestuurd. Begin 2015 reisde u naar Denemarken waar u op 23 maart 2018 onder uw Iraanse identiteit om internationale bescherming verzocht. De Deense autoriteiten repatrieerden u naar België, omdat België nog steeds verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. Op 16 mei 2018 verzocht u in België een tweede maal om internationale bescherming. U verklaarde opnieuw A. H. (...) te heten en Iraans staatsburger te zijn. U verwees naar uw reeds in het kader van uw eerste verzoek geëvoceerde problemen. U herhaalde deserteur te zijn en als politiek dissident geëxecuteerd te zullen worden. In dit verband stipte u aan dat de actuele situatie voor Koerden in Iran penibel is, vooral als ze politiek actief zijn. Tot slot gaf u aan dat u als KDPI-sympathisant begin 2018 naar Parijs trok om er de dood van dokter Qassemelou te herdenken. U bent ervan overtuigd dat de Iraanse autoriteiten van uw aanwezigheid aldaar op de hoogte zijn. Ter staving van uw aanwezigheid op deze herdenking verwees u naar enkele op uw facebookprofiel, onder de naam s. (...), gepubliceerde foto's. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u uw identiteit geenszins had aangetoond, omdat u uw voorgehouden politiek profiel als strijder voor de KDPI en PJAK niet aannemelijk had gemaakt, omdat er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof kon worden gehecht en omdat, wat betreft de verderzetting van uw activiteiten voor PJAK in België (de meetings, het interview en uw facebookposts), u het voor de Belgische autoriteiten onmogelijk had gemaakt om een uitspraak te doen over hoe de Iraanse autoriteiten uw activiteiten in België percipiëren en welke gevolgen dit mogelijks voor u kan hebben aangezien u noch uw identiteit, noch uw nationaliteit, noch uw politiek profiel en relatie met de Iraanse autoriteiten aannemelijk had gemaakt. Op 12 februari 2014 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De Raad oordeelde immers dat u uw

identiteit en nationaliteit niet aannemelijk gemaakt had doordat u hierover leugenachtige, bedrieglijke en manifest tegenstrijdige verklaringen had afgelegd. Hierdoor bood u geen reëel beeld op uw achtergrond en herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zouden zijn. Aldus verhinderde u de Raad uw reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Bij uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft u immers nog steeds uw identiteit en nationaliteit niet aannemelijk gemaakt. Wederom kan immers op uw tegenstrijdige verklaringen over uw identiteit en nationaliteit gewezen worden. Bij uw eerste verzoek beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u A. H. (...) heette, dat u geboren was in Mahabat (Iran) en dat u Iraans staatsburger was. Op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beweerde u dat u J. A. H. (...) heette en dat u Iraaks staatsburger was. Ter staving hiervan legde u kopieën van uw identiteitsdocumenten neer. Bij uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland beweerde u eveneens J. A. H. (...) te heten, geboren te zijn in Sulaymania (Irak) en Iraaks staatsburger te zijn. Bij uw Deens verzoek om internationale bescherming beweerde u dan weer A. H. (...) te zijn. Tot slot herhaalde u bij uw tweede verzoek in België dat u A. H. (...) bent, dat u geboren bent in Mahabat en dat u Iraans staatsburger bent, een identiteit en nationaliteit die u, zoals reeds aangestipt, bij uw eerste verzoek niet heeft aangetoond. Bijgevolg nopen uw tegenstrijdige verklaringen over uw identiteit en nationaliteit er ook bij uw tweede verzoek toe te besluiten dat u nog steeds uw identiteit en uw nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt. Hierdoor biedt u nog steeds geen reëel beeld op uw achtergrond, uw herkomst en de mogelijke problemen die hiermee verbonden zouden zijn. Aldus verhindert u nog steeds de Belgische asielinstanties uw reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Dat u aan een manifestatie in Parijs heeft deelgenomen, zoals blijkt uit uw facebookaccount, doet aan deze vaststelling niet de minste afbreuk.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "art. 2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van "het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, principes van machtsoverschrijding".

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de

betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 7 april 2011 door verwerende partij op 11 oktober 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij geoordeeld werd dat verzoekende partij haar identiteit geenszins had aangetoond, dat zij haar voorgehouden politiek profiel als strijder voor de KDPI en PJAK niet aannemelijk had gemaakt, dat er aan haar vluchtrelaas niet het minste geloof kon worden gehecht en dat, wat betreft de verderzetting van haar activiteiten voor PJAK in België, zij het voor de Belgische autoriteiten onmogelijk had gemaakt om een uitspraak te doen over hoe de Iraanse autoriteiten haar activiteiten in België percipiëren en welke gevolgen dit mogelijk voor haar kan hebben aangezien zij noch haar identiteit, noch haar nationaliteit, noch haar politiek profiel en relatie met de Iraanse autoriteiten aannemelijk had gemaakt. Verzoekende partij ging in beroep tegen deze beslissing en in het kader van haar beroep bezorgde zij aan de Raad voor Vreemdelingenzaken een nota waarin zij plots aangaf de Iraakse nationaliteit te bezitten, in werkelijkheid J. A. H. te heten en vervolging vanwege de Iraakse autoriteiten te vrezen. Zij legde tevens een aantal stukken neer ter staving van haar Iraakse nationaliteit en identiteit. Op 12 februari 2014 werd bij arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door het Commissariaat-generaal genomen weigeringsbeslissing bevestigd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat verzoekende partij haar identiteit en nationaliteit niet aannemelijk maakte doordat zij hierover leugenachtige, bedrieglijke en manifest tegenstrijdige verklaringen had afgelegd en dat zij hierdoor geen reëel beeld bood op haar achtergrond en herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zouden zijn, waardoor zij de Raad verhinderde haar reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Tegen dit arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geen beroep aangetekend bij de Raad van State.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerder(e) verzoek(en) (RvS 15 september 2004, nr. X). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn de vaststellingen die werden gedaan in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in een ander daglicht te stellen.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar Iran kan terugkeren omwille van de redenen die zij reeds aanhaalde in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming. Meer bepaald verklaart zij opnieuw A. H. te heten en Iraans staatsburger te zijn en herhaalt zij deserteur te zijn en als politiek dissident geëxecuteerd te zullen worden. Zij wijst in dit

verband op de actuele situatie voor de Koerden in Iran. Daarnaast geeft zij nog aan dat zij als KDPI-sympathisant begin 2018 naar Parijs trok om er de dood van dokter Qassemelou te herdenken, stellende dat zij ervan overtuigd is dat de Iraanse autoriteiten van haar aanwezigheid aldaar op de hoogte zijn.

2.2.5. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.6.1. In haar verzoekschrift benadrukt verzoekende partij, verwijzend naar internationale rapporten, de actuele situatie voor Koerden in Iran en stelt zij dat hieruit reeds een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde blijkt gelet op haar Koerdische origine. Dit geldt des te meer gelet op haar politieke activiteiten in Europa en haar activiteiten op Facebook. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar informatie over de aanwezigheid van Iraanse spionnen in Europa, waardoor het niet ondenkbaar is dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van deze activiteiten. Bovendien riskeert zij bij een terugkeer naar Iran problemen aan de grens, aangezien zij illegaal het land heeft verlaten en niet in het bezit is van een geldig paspoort.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaande bemerkingen niet verder komt dan het louter herhalen van haar asielmotieven en het opnieuw verwijzen naar de algemene situatie voor Koerden in Iran, waarmee zij echter voorbijgaat aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij ook bij haar tweede verzoek om internationale bescherming haar identiteit en nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor zij nog steeds geen reëel beeld biedt op haar achtergrond, haar herkomst en de mogelijke problemen die hiermee verbonden zouden zijn. Zij verhindert de Belgische asielinstanties dan ook nog steeds haar reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Desbetreffende motivering wordt door verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* weerlegd.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat zij niet werd gehoord op het Commissariaat-generaal en dat verwerende partij haar beslissing louter baseert op de door haar neergelegde documenten en de korte verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad er evenwel op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, stuk 6, 'verklaring volgend verzoek'). Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 6, 'verklaring volgend verzoek'). Zo werd haar onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van haar tweede verzoek om internationale bescherming te verduidelijken (administratief dossier, stuk 6, 'verklaring volgend verzoek', vraag 15). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

2.2.8. De Raad bemerkt ten slotte nog dat verzoekende partij niet aantoont dat artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG, die het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgen, geschonden zijn, nu

haar immers de mogelijkheid werd geboden de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG. Het betoog van verzoekende partij dat er sprake is van een verschil in behandeling strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aangezien zij voor wat betreft de niet-ontvankelijkheidsbeslissing inzake haar volgend verzoek niet beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel, kan dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.10. De Raad bemerkt verder nog dat krachtens artikel 57/6/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal, wanneer hij overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt inzake een volgend verzoek, een advies verstrekt over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat *in casu* door de commissaris-generaal dergelijk advies werd verleend: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”* De Raad wijst er evenwel op dat dit advies geen aanvechtbare rechtshandeling betreft, nu het slechts voorafgaat aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel, het niet bindend is en het de rechtstoestand van de betrokkene niet wijzigt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Voormeld advies is dan ook in het kader van onderhavige beroepsprocedure niet aanvechtbaar.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 6, ‘verklaring volgend verzoek’). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Gelet op wat voorafgaat toont verzoekende partij evenmin aan dat verwerende partij met machtsoverschrijding zou hebben gehandeld.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT